

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן י"א.

עין משפט
גר מצוה

ושווה על יריכו. המוטיין אבל לא צידו זין אכזעמיו וצפלק כדך
חול: גב' לאחרים בטובה. ולא בשכר: מערים ומוכר שלו. כן
עושה כל ימות החג: כדי פרנסתו. בהרווחה ולא מיירי זמני שאין
לו מה יאכל: אבל לא באכז. שמולה צמוט כדי שיוכל לשחזרו יפה:

בתנ"י הקובר ממו שלשה ימים
קודם הרגל. הואיל ועיקר אצילות
אינו אלא שלשה ימים: צטלה ממנו
גורם שצטע. ללאחר הרגל אינו
נריך למנוח יומר: שמונה ימים.
קודם הרגל צטלה ממנו גורת שלשים
דהואיל והתחיל יום אחד מן השלשים
אינו נריך לשמור כלום לאחר הרגל
דין שלשים אלא * מותר לאלתר
בצמכות צגיהון ומספורת: שש
עולה. אירע שצטע צממי אצלו עולה
למנין שצטע: ואינה מפסקה. ללאחר
שצט נריך להשלים שצעה ימי אצלות
עם השצט: והרגלים מפסיקין.
כדי קצר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
כדי קצר ממו שצטח הרגל ללא צטלה
ממנו גורת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
נריך ליצט ז' ימי אצילות זו היא
סברתה: אבל בהעתק מנאמתי ואין
עולין כדי קצר את ממו שני ימים
לפני הרגל ללא צטלה ממנו גורת
שצעה אין ימי הרגל עולין למנין
שצטע ימי אצלו אלא לאחר הרגל
נריך ליצט ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גורת שצעה דהרגל
מפסיק: משחרצ צים המקדש.
שחין לעגרת שטלומין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצט. ודינו כשצט

דעולה ואינה מפסקת: ראש השנה שצטע. הואיל ואינו אלא יום
אחד: גב' גורת. שלשים צטלו אבל ימים לא צטלו שלשים יום
לא צטלו דעדיין תלוין ועומדים: מאי טעמא ימים לא צטלו.
כלומר באיזה ענין לא צטלו ימים: שאם לא גילה ערב
הרגל. כדי צטלו גורת שלשים ואיבעי ליה לגלותי ערב
הרגל ולא גילת: אסור לגלה אחר הרגל. כל שלשים יום:
והתניא

דלומר צירושלמי חד נר גס ארבע תפיליו צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף יח:)
שלחיה לקמיה דרבה בר בר חנה אמר ליה זיל הב ליה תפילין ואת כחז לך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומזוה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה בכותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצמטע
שצבות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמאן דדריש (מנחות דף יז: ו) מלך לאות ילאו שצבות וימים טובים
שהן צצמאן אותם שני לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אבל קשיל למאי דפרשית לעיל (דף ג. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרבין היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויוצב צכוכה אין נריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקובר את בותו**. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף טז:): **שלישה ימים**. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס:): שלשה ימים לכי: **מאי טעמא לא במלו**. הכא הוה נוחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין נריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גילח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם צרגל והשתא נוחא הא דקתני גורת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיל לן דקאמר צמנון שכסם שצמות
שלשה צצטלת גורת שצעה אפילו לתנא קמא דמצבלת אפילו ימים שצבא אצא שאלו ראה למנוח שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצלו לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכנס צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצעה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ צרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אצד דנקט סיפא גורת נקט צרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצעה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פי' אמת מדקאמר צמנון שכסם שצמות שלשה מצבלת גורת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצלו צרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גורת תנא נמי רישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דברים צצניעא:

ומזוה על יריכו תכלת לציציתו. פירוש ע"י שינוי אצל צתפילין
אי אפשר צשינו צנריך כתיבה תמה וצעשיית תפילין
וצינית לא איירי צמנתי' ושמה אין איסור כי אם צכתיבה וטויה ומה
שנהגו לכמוצ צעוגל לא מצניו הימר (6) וכן פירש צמספות הרצ
צשם רצו ואפילו על ידי הדחק על

א ושווה על יריכו תכלת לציציתו: גב' ת"ר
כותב אדם תפילין ומזווח לעצמו ושווה על
יריכו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי
רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את
שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב
ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב
חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב
חננאל הלכה * כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר שווה
אדם על יריכו תכלת לציציתו אבל לא באבן
דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר'
יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך
וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב
יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא
א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה
כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: **בתנ"י**
(6) הקובר את ממו שלשה ימים קודם לרגל
בטלה הימנו גורת שבעה שמונה בטלו
ואינה מפסקת * רגלים מפסיקין עולין
ר' אליעזר אומר שמוכר בית המקדש * עצרת
כשבת רבן צמליאל אומר * ראש השנה ריום
הכפורים כרגלים וחכמים אומרים (6) לא כדברי
זה ולא כדברי זה אלא * עצרת כרגלים ראש
השנה ויו"ט כשבת: **גב' אמר רב גורת
בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גורת
בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו
ימים נמי בטלו מ"מ ימים לא בטלו שאם לא
גילה ערב הרגל אסור לגלה אחר הרגל
והתניא**

ספרים תפילין ומזווח כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פי' דאיתא
כרבי יוסי לפי מה שפירש צרבי יוסי צממיר ואין ראה מכאן
שמותר להניח תפילין דלמא רבי מאיר ורבי יהודה לטעמייהו דצריא
להו פרק המוצא תפילין (עירובין דף יז: ושם) שצט זמן תפילין [ורצ]
ורצה צר צר חנה נמי הכי מצי צברי ואע"ג דכלהו אמוראי דפרק
הקומץ רצה (מנחות דף יז: ושם) משמע דאית להו שצט לאו זמן תפילין
הוא אצל ר' יחזקא צן אצרהם היה מציא מן הירושלמי להתיי
דלומר צירושלמי חד נר גס ארבע תפיליו צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף יח:)
שלחיה לקמיה דרבה בר בר חנה אמר ליה זיל הב ליה תפילין ואת כחז לך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומזוה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה בכותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצמטע
שצבות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמאן דדריש (מנחות דף יז: ו) מלך לאות ילאו שצבות וימים טובים
שהן צצמאן אותם שני לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אבל קשיל למאי דפרשית לעיל (דף ג. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרבין היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויוצב צכוכה אין נריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקובר את בותו**. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף טז:): **שלישה ימים**. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס:): שלשה ימים לכי: **מאי טעמא לא במלו**. הכא הוה נוחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין נריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גילח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם צרגל והשתא נוחא הא דקתני גורת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיל לן דקאמר צמנון שכסם שצמות
שלשה צצטלת גורת שצעה אפילו לתנא קמא דמצבלת אפילו ימים שצבא אצא שאלו ראה למנוח שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצלו לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכנס צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצעה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ צרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אצד דנקט סיפא גורת נקט צרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצעה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פי' אמת מדקאמר צמנון שכסם שצמות שלשה מצבלת גורת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצלו צרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גורת תנא נמי רישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דברים צצניעא:

דעולה ואינה מפסקת: ראש השנה שצטע. הואיל ואינו אלא יום
אחד: גב' גורת. שלשים צטלו אבל ימים לא צטלו שלשים יום
לא צטלו דעדיין תלוין ועומדים: מאי טעמא ימים לא צטלו.
כלומר באיזה ענין לא צטלו ימים: שאם לא גילה ערב
הרגל. כדי צטלו גורת שלשים ואיבעי ליה לגלותי ערב
הרגל ולא גילת: אסור לגלה אחר הרגל. כל שלשים יום:
והתניא

דלומר צירושלמי חד נר גס ארבע תפיליו צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף יח:)
שלחיה לקמיה דרבה בר בר חנה אמר ליה זיל הב ליה תפילין ואת כחז לך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומזוה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה בכותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצמטע
שצבות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמאן דדריש (מנחות דף יז: ו) מלך לאות ילאו שצבות וימים טובים
שהן צצמאן אותם שני לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אבל קשיל למאי דפרשית לעיל (דף ג. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרבין היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויוצב צכוכה אין נריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקובר את בותו**. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף טז:): **שלישה ימים**. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס:): שלשה ימים לכי: **מאי טעמא לא במלו**. הכא הוה נוחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין נריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גילח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם צרגל והשתא נוחא הא דקתני גורת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיל לן דקאמר צמנון שכסם שצמות
שלשה צצטלת גורת שצעה אפילו לתנא קמא דמצבלת אפילו ימים שצבא אצא שאלו ראה למנוח שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצלו לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכנס צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצעה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ צרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אצד דנקט סיפא גורת נקט צרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצעה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פי' אמת מדקאמר צמנון שכסם שצמות שלשה מצבלת גורת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצלו צרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גורת תנא נמי רישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דברים צצניעא:

דלומר צירושלמי חד נר גס ארבע תפיליו צחולא דמועדא אתא לקמיה דרז חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדאיתא צמגילה (דף יח:)
שלחיה לקמיה דרבה בר בר חנה אמר ליה זיל הב ליה תפילין ואת כחז לך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרז אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רז כותב אדם תפילין ומזוה לעצמו הא לאחר לא רז פתר לה בכותב להניח פירוש רז
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצמטע
שצבות וימים טובים וימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמאן דדריש (מנחות דף יז: ו) מלך לאות ילאו שצבות וימים טובים
שהן צצמאן אותם שני לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אבל קשיל למאי דפרשית לעיל (דף ג. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרבין היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויוצב צכוכה אין נריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקובר את בותו**. להכי נקט
קובר דאצילות מתחלת משעת סתימת הגולל כדאמרין לקמן (דף טז:): **שלישה ימים**. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרין
לקמן (ס:): שלשה ימים לכי: **מאי טעמא לא במלו**. הכא הוה נוחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין נריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גילח ערב הרגל בו. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם צרגל והשתא נוחא הא דקתני גורת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיל לן דקאמר צמנון שכסם שצמות
שלשה צצטלת גורת שצעה אפילו לתנא קמא דמצבלת אפילו ימים שצבא אצא שאלו ראה למנוח שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והריין
פי' דדוקא לא גילה אצלו לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שהוא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דאם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכנס צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצעה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ צרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אצד דנקט סיפא גורת נקט צרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצעה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פי' אמת מדקאמר צמנון שכסם שצמות שלשה מצבלת גורת ז' כ' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצלו צרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גורת תנא נמי רישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דברים צצניעא:

צח א ב מ"י פ"ו מהלכות
י"ט הלכה יג טושיע
א"ת ס"י תקמה סעף ג:
צמ ג מ"י פ"י מהלך אבל
הלכה א סמג סעף ג
טושיע י"ד ס"י ט סעף א:
ק ד מ"י שם הלכה ג
טושיע שם ס"י שטט
סעף [א] ג [וטושיע א"ת
סימן תקמה סעף ז]:
קא ה מ"י שם טור ש"ע
י"ד סימן שטט סעף
ו [וטושיע א"ת סימן
תקמה סעף א]:
קב ו מ"י שם טושיע י"ד
שם סעף ח:

רבינו חננאל

ת"ר כותבים תפילין
ומזווח לעצמן ולאחרים
בטובה, דברי ר' מאיר, ר'
יהודה אומר מערים ומוכר
וחוזר וכותב לעצמו, ר'
יוסי אומר כותב ומוכר
כדרכו כדי פרנסתו. אורי
לרבה בר בר חנה הלכה
כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו. ושווה אדם על
יריכו תכלת לציציתו.
אסיקנא אמר רבי יהודה
אמר שמואל, וכן אמר ר'
חייא בר אבא אמר ר'
יוחנן, טוה אדם בין באבן
בין בפלך. והלכה כותב
ומוכר כדי פרנסתו. **בתנ"י**
הקובר את ממו ז' ימים
קודם לרגל בטלה הימנו
גורת שבעה, קברו קודם
לרגל שמונה ימים בטלה
הימנו גידית שלשים, מפני
שאמרו, שבת עולה ואינה
מפסקת רגלים פסיקין
ואין עולין. כו. אמר רב
גידיות בטלו ימים לא
בטלו. פי' גידיות בטלו,
נדחו גידיות האצילות גבי
הרגל, שיש לו לגלה
והולות זה מגידיות
האצילות. ואם לא גילח
ערב הרגל אסור לו לגלה
אחר הרגל, כי ימים לא
בטלו.